

Mikael Kosk/Hufvudstadsbladet 19.3.06:

.../ Också med purunga och oerfarna teaterlever går det att göra en egenartad och fräsch uppsättning av en klassiker som har en lång tolkningstradition i kölvattnet.

Hela textmassan har inte tagits med, egentligen bara det nödvändigaste för att handlingen ska ha sina hållhakar, resten fylls ut av ett associativt spel som är en blandning av fysisk teater, koreografi och asiatiska kampsporter. I scenografin finns höga, aluminiumgrå pelare som reser sig högt i tak och ger ett både historiskt och tidlöst intryck/.../ Musiken får också en oväntad symbolisk betydelse – en Hamlet som grubblar över existentiella våndor med att spela piano är inte bara en sympatisk prins utan uppenbart en som förstår något om livet.

I en av de starkaste scenerna grips Ofelia av sin vansinnesattack och omringas av en människohop som slår stavar mot varandra och mot golvet, det är en stark bild av den omöjliga konflikten att råka i skärningspunkten för andras hämndbegär./.../

Regissören och läraren Åsa Salvesen har satt ihop en helhet som följer ett helgjutet formspråk och samtidigt ger eleverna möjlighet att ge uttryck för sina egna livskänslor via Shakespeares odödliga pjäs.